

Posílám
Ti
Pusu!

Jiří London Votruba

Posílám
Ti
Pusu!

Jiří London Votruba

Věnuji tuto knížku hezké a moudré ženě, kterou jsem pojmenoval Betty. Ta se o jejich zrod přímo zasloužila. Proto má stále svou komůrku v mém srdci!

Autor.

Ani nevím, kde se to vlastně stalo. Ale to přece vůbec nevadí!

Zkrátka: Kdesi uprostřed světa stojí strom. A ten ve svých listy pokrytých větvích ukrývá jablíčka. Spoustu jablíček! Jenomže v těchto jablíčkách se schovávají Pusy a Pusinky. Každá jiná! Jednou za čas přiletí ptáček a některé jablíčko shodí. Jakmile dopadne, vyletí z něho Pusa. Pokaždé zvláštní!

A právě o nich je tahle knížka pro Vás napsána.
Hezké počtení!

Jednou mi, milá Betty, poslala známá svoji fotku. Byla na ní taková rozesmátá, na hlavě lehounkou plátěnou čepicí.

Říkal jsem si: „Co pod ní má?“... Už vím! Přece **Pusu: Pod čepicí.**

Leží si tam v teplíčku, na měkkých a provoněných vlasech, pospává a vůbec se jí nechce nic dělat.

Určitě tu situaci znáš! Tenhle pocit asi občas potřebujeme každý. Jenomže pak zazní pusí povel k odletu. Ještě jednou se protáhne, ošplíchně si oči rosou, aby se na adresáta pěkně usmívaly, a začne se oblékat. Samozřejmě něco, co jí hodně sluší. A když už je hotova, na nohách má elegantní střevíčky, vyrazí.

Pardon! Ještě chvíli před tím, se mrkne do své malinké kabelky, jestli si nezapomněla klíček od té komůrky pod čepicí.

Vždyť, až se zase vrátí, trocha příjemného tepla a nádherně uspávající vůně tam určitě ještě zůstane.

Zkusím Ti dnes, má milá, poslat **Pusu: Houbičkovou**. Ta se uplatňuje v době náhlého pomnutí se hub v přírodě okolo nás.

To se tam hemží houbaři i houbařkami, kteří se zoufale snaží, aby své košíky nepřinesli domů prázdné. V lese se navzájem předhánějí, u svých známých pak přeháněním, jak velké houby našli. Ty před očima adresátů těchto zpráv rostou a rostou, až se bojím, že už mohou složit jedině za deštníky pro případ, začne-li náhle pršet. Do hrnce či na plech se určitě nevejdou!

A v okamžiku, u těch, co tuto slovní pŕtku nevyhráli, nastupuje právě zasílání už zmíněné Pusy. Ta nepřiletí oponentovi na tvář, ale zjeví se kousek před ním na zemi. V podobě nádherného hřibu. A když se pro ni sehne, je rázem pryč! A pak se opakuje nové objevení Pusy, tedy hřibu, nové sehnutí sběratele. Pokračuje to tak dlouho, až ten obdarovávaný, vlastně vůbec ničím, rozmrzele řekne: „Co to pořád je? Já se snad na to vykašlu!“

...Jak to nakonec dopadne, má milá, nevím! Já do lesa na houby nechodím. Vždyť ani nepoznám hřiba praváka od hořčáka.

Tentokrát k Tobě, má milá, míří **Pusa: Letecká!** Jak jinak, na prdýlce má cedulku Par Avion, a dělají s ní takové pumprnágle, aby to někdo nepopletl a neposlal ji třeba vlakem. Někdy ji odešlou klasickou leteckou poštovní linkou, jindy tryskáčem, ale když to nepospíchá, přilípnou ji třeba na obyčejnou papírovou vlaš'ovku. To se ovšem ta vlaš'ovka musí umět složit a pak pořádně hodit. Aby neskočila jen tam, odkud vyletěla. ...

Jednou ji poslali balonovou poštou. Vítr nějak zadul, hnal balon jinam. Tak museli počkat, až se uklidní a zamíří s Pusou správným směrem. Jenomže to se ale stejně také nějak nepovedlo a adresát zuřil, že mu nedošlo nic. Byla z toho šlamastika, vyšetřoval ji i úřad leteckého a poštovního provozu. Padly nějaké pokuty! Ale vím, že paní poštmistrová, která si s tím na místě zbloudění Pusu nejlépe poradila, dostala sama mimořádnou Pusu od pana leteckého inspektora. A byl zase klid! ... Už nic neříkám a jen tu Pusu odesílám!

Neslyšíš, Betty, už něco nad hlavou? Je to někdy pořádný fofr, jak rychle letí!

Zachtělo se mi dnes poslat Ti **Pusu: Kočičkovou**. Možná, že by to bývala úplně obyčejná pusa, kdyby se však po každém jejím doručení neobjevila u nohou adresáta malá kočička a nezamňoukala. Kočiček může být spousta!

Určitě to znáš: Bílá, černá, vícebarevná, ale i třeba kočička perská. Já vím, ta není přímo z Persie. Ale asi si už leccos o ní přečetla a dovede o tom vzdáleném koutku svět zajímavě povídat. Pardon - mňoukat, přece! Věřím, že tahle Pusa ode mne Ti udělá zvláštní radost, protože jak ji budeš předávat dál a dál svým milým a blízkým, já věřím, že ráda budeš, začnou se objevovat další kočičky a společně dohromady mňoukat. A až se trochu secvičí, bude to hotový kočičí koncert. Možná hodinový!

Mně by docela stačilo, kdyby tenhle orchestr byl jen devítihlasý!
Co ty na to, Betty?

Dnes sis Betty vysloužila **Pusu: Prstýnkovou.**

Už jsem to viděl na jedné ženě: co prst to prstýnek! Ale na Puse? ... A proč vlastně ne? Vždyť je také rodu ženského, a ženský rod se rád parádí. Co naplat, tak musím tvrdit, že tahle Pusa má malinké prstíky, na každém malinký prstýnek.

Ta moje je opravdu velká parádilka.

Co prstýnek, to jiný dekor: S perličkou, s ametystem, s mořským korálem, s vltavínem, a na jednom dokonce i s čímsi z Měsíce. Jak se ta „holka“ k tomu dostala, opravdu nevím. Ale určitě musela umluvit někoho, kdo tam byl! A za co jí jen malinký kamínek vyměnil? Bůh ví! Co je rodu ženského, je přece lákavé i možným sexem.

U Pusy asi minisexem. Ale nezlob se, o takových detailech už po mně nic vědět nechtěj! ...

Copak, copak? Koukám, že po tomhle prstýnku toužíš ze všech nejvíce!

Dnes došla řada, milá Betty, na **Pusu: Povídku**.

Za starých časů byla hodně ceněna. „Povídej!“ říkali jí. „Jak kde bylo?“ A ona spustila. Jak támhle ten potentát řekl a dělo se, jak zase jiný potentát neřekl vůbec nic, a povstaly z toho zmatky. A lidé poslouchali a divili se: „Podívejme se!“ a „Kdo by to byl řekl?“...Jenomže doba běžela, začaly se objevovat prostředky hromadné komunikace - tedy: napřed rádio, po něm televize a lidé už tu Pusu tolik radostně nevíkali.

Začalo se dokonce ozývat: „Nemůžeš chvíli mlčet?“ To víte, že z toho byla smutná. Až teprve jeden, takový hodně každému přející, se na ni usmál: „Tak povídej, jak kde bylo?“

A ona se celá šťastná rozpovídala.

Tak ji, Betty, také chvíličku poslouchej!

Dovolíš mi nabídnout Ti, krásná Betty, **Pusu: Sluníčkovou?**

Je vlastně takovou malou záhadou! Má blíže ke Slunci, nebo ke Sluníčku sedmitečnému, podle známé Karafiátovy knížky zvanému jménem Beruška? Asi záleží, jak to kdo pojme! ...

Malé děti se skloní k trávě a nadšeně řeknou: „Jé, mami, tati, podívejte se, Sluníčko!“ Ale čerta jim záleží na tom, jestli ten malinký brouček má na červených zádíčkách sedm černých teček nebo jen dvě. ...

Rodiče, kteří v dnešní době už tak dobře nevidí, a proto v kapse nosí brýle na blízko, se zase raději nadchnou, když mohou říci: „Heled'te děti, konečně vyšlo Sluníčko! To mu to ale dnes trvalo!“ ...

Já jen tiše dodávám: „Ať je to tak či onak, je dobře, že má Pusa svůj úkol splnila.

A hlavně: že je nám na světě pořád docela pěkně!“